

TAYYİB ATMACA İLE MED CEZİR VAKİTLER ÜZERİNE

Yitik Düşler okuru sizi Med Cezir Vakitleri'nden bir de şiirlerinizden tanıyor. Bilgisi bununla sınırlı olan okurlarımızın bu konudaki merakını giderir misiniz?

1962 Kahramanmaraş Afşin Topaktaş Köyünde doğmuşum. Osmaniye'de ikamet etmekteyim. Lise bir, ortaokul bir, ilkokul bire giden çocuklarım var. Ticaret lisesi mezunuyum. Okur-yazarım. 1976 yılında kalemi elime aldım. Yaklaşık on yıl hemen hemen hiç okumadan yazdım. Yazdıklarımın hiç olduğunu öğrenince okumaya başladım. Okumayı sökünce yine yazmaya başladım. Şimdi hem okuyor hem yazıyorum. 1980'de *Hüzünlerin Dügünü*, 1993'de *Külüngün Taşlara Çizdiği Nakış*, 1997'de *Sarı Kitap* isimli şiir kitaplarım ve Eylül 2002'de *Med Cezir Vakitler* yayınlandı. Med Cezir Vakitler'in mensur şiir şekli diyebileceğim ikinci kitap ve diğer şiirlerimden oluşan şiir dosyası hazır. Yaklaşık iki yıl içinde üç kitaplık dosya oluştu. Belki Yitik Düşlerin "özel okuyucu"ları için bu kısa bilgi yeter sanırım. Ama biliyorum ki bu okuyucuların dışında sizin kendi okuyucunuz gördüğünüz okurların çoğunluğu gönlümüze yakın duran tanıdık insanlar. O insanların bizi Yitik Düşlere ısındırmasını kaynaştırmasını da inkar edemeyiz.

Sizinde uzun süre dergi deneyiminiz oldu, dergicilik heyecanı etrafındaki duygularınızı ve dergiciliğin gerçekleri hakkında neler söylersiniz?

1985'de Güneysu Kültür Sanat Edebiyat Dergisinin kurucuları arasında yer aldım. 45 sayı bu derginin yayın yönetmeliğini yaptım. 36 sayı Kırığı Şiir Dergisini çıkarttık. Kırığı Anadolu'da uzun soluklu bir dergi oldu. 45 günde bir her sayısı farklı renklerde çıktı. Anadolu da çıkan diğer dergilere esin kaynağı oldu. Daha da önemlisi Kırığı dostluğu oluştu. Hâlâ bu dostluklar derginin çıktığı zamanlardaki gibi sıcaklığını koruyor. Kırığı ilk yıl ücretsiz dağıtıldı. Hiçbir kurum ve kuruluşa sırtına dayamadı, reklam almadı. Abone diye kimseleri zorlamadı. Dergi giderlerinin büyük bölümünü Cengiz Coşkun, Mehmet Durmaz ve ben karşıladım. On iki şiir kitabı yayınladık. Dergicilikte her ne kadarda maddi sorun birinci sırayı alsa da ben birinci sırayı samimiyete verdim. Kırığı parasızlıktan kapanmadı. Kanatlanlar uçup gittiler. Kimsenin uçup gitmesini engel olmadık. Zaten böyle bir çabamız da olmadı. Yeni dergiler çıkmaya başladı. Kırığıya her gelen şiir yayınlanmıyordu. Bu seçicilik şiir dostlarını rahatsız etti. Bunun yanı sıra gelen şiirlerde de kalite düşmeye başlamıştı. Ya piyasaya uyacaktık, ya da kendimize çekilecektik. İkincisini yaptık. Dergi çıkarırken hayatı aşk haliyle yaşamazsanız derginin okuru-yazarı sevgili yolunu gözler gibi bekler dergiyi. Bu aşk bitmişse dergiyi çıkarmakla çıkarmamak arasında bir fark kalmaz. Dergi çıkarırları, okurları, yazarları dergiye yürekleri ile bakmıyorlarsa kapanarak başka dergilerin okuyucuları arasına katılmaları kaçınılmazdır. Hangi şiir hangi yazı daha güzelse vitrinin ön tarafına bunlar konur. İster bilinen imza olsun isterseniz bilinmeyen. Amiyane bir tabirle "malın iyisi müşterinin gözüne çakılmalı" değil m

Gelelim Med-Cezir Vakitleri'ne, Bu yazılar özellikler kalbinde aşk coşkusunu, heyecanını canlı tutabilmiş gençler tarafından çok beğenildi. Bunu Yitik Düşler'e gelen mektuplar ve internet mesajları yeterince ispat ediyor. Ben Med-Cezir Vakitler'in duygu evreninizdeki karşılığını merak ediyorum.

İnsanlar damarlarında delikanların dolaştığı dönemlerde içlerinin bazen kabaran bir deniz

olup kıyılarını yuttuğunu, bazen da çarşaf gibi olup üstünde yakamozların dans ettiğini gördüğü zamanlar olmuştur. Ya dev dalgalar gelir kendini yutar ya da bu kıyıların birden bire derinleşeceğini ya da o yakamozların ateşin keleşbeği çağıracağı gibi ona gitmesi sonucunda deniz çeker götürür. Siz bunun adına “aşk coşkusu” diyorsunuz. Ben bunu dillendirmeye çalıştım gibi görünsem de içimdeki çağrışımları daha farklı. Önemli olan okuyucunun kendi payına düşenlere sahiplenmesi değil mi? Evet bu yazıları yazmak kolay olmadı. Her yazıyı en az iki saatte yazdım. Okyanusun ortasında yönü yolağı yada pusulası dahi olmayan bir sandalla içine doğru kürek çeken bir insanın kıyıdaki bir dostuna içini dökmesi diyebileceğimiz gibi kancasız bir olta ile balık avlayan balığın her yeme dokunuşunda misinayı telefonun kablosu gibi düşünüp balıklarla deniz kızına mesaj göndermesi, aşk kelimesini bir saç ayağı düşünüp üzerine koyduğu kazanın altına yüreğini kayması, susarken konuşması, konuşurken susması, evet ve hayır yönünü gösteren iki levha arasında kalan bir insanın nereye gideceğini bilememesi, bildiklerini söyleyememesi, bilemediklerini öğrenmek istememesi... vs.

Med Cezir Vakitler'in önemli bir bölümü dizelerden oluşuyor, diğer kısımlar da oldukça şiirsel, bu çerçevede şiirin hayatınızdaki anlamını üzerine neler söylemek istersiniz?

Med Cezir Vakiler'i günlüklerimin bir devamı olarak düşünmüştüm. Daha sonra ayrı bir kitap olsun istedim ve yazmaya başladım. Bazen şiir olarak geldi bazen şiirsel metin, bazen de deneme gibi oldu. Kitap bittiğinde içim durulmadı. Altmış dört sayfa bir kitap daha yazdım. Buna mensur şiir mi diyeceğiz, şiire bakan yüzüyle deneme mi yoksa, karşısına bir hayal alıp onunla atışan ozanın atışma denemesi mi diyeceğiz bunu da bilmiyorum. Gerek çıkan kitaplarım olsun gerekse yayınlanmayan şiirlerim olsun hiçbirisi beni bu iki kitap kadar meşgul etmedi. Mesela güzel bir şiire başlamışım, şiiri doğurmak için ortamım hazır. Şiiri öylece bırakıp işime gücüm bakabilirim. Yani şiir için uykusuz kalmam. Şiiri işim ve çocuklarımın önüne koymam. Gelirse hû bereket diye yazarım. Şiir veya şiir kitabı okurken kendi şiirimi okuyormuşçasına konsantre olurum. Şiirle yatıp kalkmam. Allah gönlüme göre ilham sunar bunlarla yetinirim.

Med Cezir Vakitler'i bir yayınevinde yayımlamak yerine kendi imkanlarınızla 101 adet bastırıp bunu özel okuyucusuna dağıttınız, bunun özel bir sebebi var mı? Ayrıca bu özgün aşk sözleri bir yayınevi vasıtasıyla okuyucuyu selamlayacak mı?

Öncelikle *Med Cezir Vakitler'i* yayınlattıp yayınlattım arasında gidip geldim. Zaten çıkışı örnek kitap haline getirmiştım. Duygularımı başkaları ile paylaşmanın eksilerini artıların düşündüm. Çünkü okuyucunun karşısına değişik bir çalışma ile çıkacaktım. ‘Bak bak içinden neler geçiyormuş da haberimiz yokmuş’ gibi sözler duyacağımdan utandım. Ama sonra düşündüm ki utanılacak bir şey yapmadım. Yayınlamaya zor karar verdiğim bir kitabı bir yayınevine ‘bunu basabilir misiniz’ diyemedim. Beş on arkadaşın katkıları ile bastırdım. İkinci baskı için herhangi bir yayın evinden teklif gelirse bunu da değerlendiririm.

Okuyucusuna ulaşan kitap hakkında okurun size yansıyan sesi ne oldu?

Yitik Düşler’de kitabın yarısı yayınlanmıştı, ilgiyle izlendiğini biliyordum. İmkanlarım sınırlı olmasaydı Yitik Düşler’de beni ilgiyle takip eden arkadaşların tümüne kitap ulaştırmayı isterdim, ama olmadı. Yine de gönderebildiğim 15-20 Yitik Düşler okurlarından şu an ismini hatırlayamadığım Kayseri’de bir arkadaş kitapla ilgili düşüncelerini telefonla bildirdi. 101 okuyucudan yaklaşık 20-30 kişi ya bizzat arayıp ya da internet aracılığı ile duygu ve düşüncelerini belirttiler. Ben kitabın okuyucusuna ulaştığına inanıyorum. 101 kitap şu anda en az 500 kişi tarafından okunmuştur bunu hem duyuyor hem de gelen kitap

istek taleplerinden tahmin edebiliyorum. Ah Őu sevinçleri paylaşarak çoğaltma, üzüntüleri paylaşarak azaltma hasletlerimizi tekrar keşfetsek birbirlerimize daha yakın olacağız...

Bir Yitik Düşler yazarı olarak Yitik Düşler'in gidişatı hakkında neler söylemek istersiniz?

Ben Yitik Düşler'in misafir yazarıyım. Misafir olduğum yeri kendi gönül-evim gibi görmediğim yere de misafir olmam. Bunu Őunun için söylüyorum; Yitik Düşler'in asıl sahipleri derginin maddi manevi sıkıntısını çeken sizlersiniz. Yitik Düşler'de yazmaya başlayan ve ısrarla yazmayı sürdürenler derginin asıl yazarlarıdır bence. Çünkü dergi vaktini doldurduğunda asıl yürekleri burkulan sizler olacaksınız, bundan dolayı sorumluluk birinci derecede elbette sizlerin olacaktır. Yitik Düşler'de yazmaya başladığım günden beri hiç bir dergide yazmadım. Yazı-Şiir kısırlığı da çekmiyorum. Yitik Düşler'in samimi, mütevazı havası Őimdilik bana yetiyor. Biz Kırığıyı çıkarırken her yıl sonunda bir yerlerde toplantı yapıp derginin bir yıl boyunca neleri yapıp neleri yapamadığı hususunda kafa yorup ortak bir kararla yeni dönemde çıkacak derginin çalışmalarına başlıyorduk. Yitik Düşler'de böyle bir Şey yapabilir ya da sırtına yük paylaştırdığınız insanlara internet yoluyla ulaşıp Őimdiye kadar ne yapılıp yapılmadığı ve bundan sonra ne yapılabilir gibi soruları çoğaltarak düşünceleri alınabilir. Konuyu biraz daha açarsak bütün Yitik Düşler okur-yazarları için anket düzenleyip "Daha güzel bir Yitik Düşler için ne söylemek istersiniz" gibi sorular çoğaltılarak herkesin maddi manevi katkılarının sağlanmasına çalışmak gerektiğine inanıyorum. Yani sorumluluğu okur-yazara paylaşmak gerekiyor. Kendini bu aile içinde gören her okurun-yazarın bu hususta sorumluluğunun bilincinde olacağına inanıyorum.

Ayrıca Őunu da özellikle belirtmek istiyorum; Yitik Düşler Anadolu'da uzun soluklu çıkan dergiler kervanına 26. sayıya ulaşarak katılmayı çoktan hak etmiştir. Buralara gelmek elbette kolay olmamıştır. Asıl zor ve kalıcı olanı bundan sonra. Temel oturdu; kaliteli işçilik, vasıflı yazı, Şiir, deneme vs.lerle yarına bırakılabilecek edebiyat binasını yapmak zorundayız. Asıl Yitik Düşler'cilik bundan sonra başlamalı...